

„Ось, панове, так від нині
Аж до смертної години
В місті буду я ходить —
Жебраком та богомільним,
Та від зла й покус всіх вільним,
Буду капці ті носити.“

Се сказавши поклонив ся
І помалу віддалив ся.
„Одурів“—рекли пани.
Серце троха в них щеміло.
„Нуж халіф узнасть, в чім діло?“
З страхом думали вони.

Та успокоїли ся живо.
Абу Касим став правдиво
Щирим, дійсним жебраком.
Вулицями волочив ся,
Під мечетами*) молив ся,
Тричі в Мекку**) йшов пішком.

Довго він прожив ще в Бозї,
Вмер десь голий у берлозі,
З капцями його затим
По жебрацьки й поховали,
Споминали, величали —
Він турецьким став сьвятим.

*) Мечет — магомеданська божниця.

**) Мекка — місто в Арабії, де знаходиться давня національна святиня Арабів, а потім і всього мусульманського світа — Кааба (чорний камінь, що впав із неба). Хід до сего міста вважає ся заслугою і спасеним ділом для кожного магомеданця і кожний зобов'язаний хоч раз в життю бути там.